

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 9. sz. hová a lapot érintő megkeresések intézendők.

Hirdetéseket

és nyilt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

A divat.

A mai kor legkevésbé sem nevezhető a „józan gondolkodás,” korának. Ma minden tanult ember „átkozottul józannak” hiszi magát, de a legelső, vagy mit is mondók, minden alkalommal a józan megfontolás ellenére kénytelen tenni. Hogy mennyire szűkölködik korunk józan gondolkodás nélkül, elég utalni arra az örületes versenyre, amit minden rendű és rangú ember a divat terén céltalanul megfut.

Ma a civilizált világ a divatáru cikkeket előállító gyárosok hűséges rab-szolgája. Mindenről lemond, sok ember még a tisztesség útjáról is letér, csak hogy a divathóbortnak hódolhasson.

Valóban szánadóbb teremtménye nincs az Istennek, mint a mai civilizált ember. Napestig görnyed idegölő egészségpusztító munkában; keres is sokat, de az mind kevés annak a nagytűkű szörnyetegnek, amelynek divat a neve.

De divatozik manapság mindenki. És mindennek divatja van ma, mindent divatból teszünk. Nem a helyességét, célszerűségét vizsgáljuk tevékenységünknek, viselkedésünknek, hanem azt, hogy valamivel felettünk álló miképpen szokta azt csinálni. Ha a velsi herceg — avagy most VII-ik Eduárd király — megjelenik valahol trombitaszáru nadrágban. De bezeg megmoso-

lyogják azt, aki tavaly még divatos, feltűnően szűk nadrágját az idén fel meri venni.

Amíg a bőljú télkabát, prém-gallérral, jövőre már a testhezálló, saját szövetségéből való gallérral a divat.

S az emberiséget orránál fogva vezető divat gyárosok rendkívül leleményesek a divat-hóbortok kieszelésében.

Még emlékeztet, hogy ezelőtt 6—7 évvel a zsebekkel vitték véghez nevetéses divatozást. Volt az addig általánosan viselt vízszintes vágású kabátzsebtől a képtelenségig eltérő mindenféle zseb. S aki ósdi vízszintes vágású zsebet viselt, bizony gunyos kicsinylésben lehetett elég része, ha éppen divatörültek közé került.

A női divat esztelenségeiről nem is szólunk, hiszen e téren nem találunk eléggé elítélő szavakat.

Ezzel szemben sajnos tapasztalható, hogy a komoly, józan gondolkodású emberek mind gyéribben találhatók. Ez a nagyvási hóbortnak biztos jele.

Sajnálatos, sőt kárhuzatos irányelv kapott lábra az emberek között. Mindenki többet akar mutatni, mint ami. S ezért az általános elégedetlenség mindinkább terjedőben van.

A szegény munkás költséges szórakozás után vágyik. Ezen egészségtelen irányzatnak ezután az a következménye, hogy az emberek egyedüli

célul a pénzt tekintik, amiért mindent lehet kapni, még becsületet is.

Igy korcsosul az emberiség félszeg tanítások, ferde felfogásokból kifolyólag. Pedig rég bizonyított dolog, hogy az embert csak az egyszerű, igénytelen élet teszi megelégedetté, a békés családi élet, a munkásság és vallásosság.

A divat az emberiség megrontója, a hiúság, dölyfösség, bűn és kárhuzat útja.

A „tisztos szőrüha” mindig becsült köntös lészen, de a cifra viganó csak addig ad becsületet, míg . . . a divatból ki nem megy.

— Belügyminiszteri döntés a bortörvényről. Két konkrét esetről kifolyólag a belügyminiszter a minap a következő elvi jelentőségű határozatot hozta: A borseprőhöz víz vagy más anyag hozzáadása tilos még az esetben is, ha az így előállított mesterséges bort az illető más célra akarja használni. Abban az esetben, amidőn gyanusnak talál boroshordókat összekevernek és tartalmukat mesterséges bornak nyilvánítják, az összes bormennyiség denaturálása elrendelendő.

— Az adóreform ellen. A magántisztviselők bizottságát küldték ki az adóreform tanulmányozására. A bizottság a következőben körvonalazza a tisztviselők érdekeit: a létminimum felemelése 1200 koronára esetleg további felemelése a gyermekek számárányában. A progressív adó igazságosabb és méltányosabb érvényre való juttatása. A családtagok jövedelménél a kumuláció elha-

TÁRCA.

AZ AGGLEGENY ÁLMA.

Irta: Octave Mirbeau.

Egy hizelgő napsugár surrant be a leeresztett selyem függönyök keskeny hasadéka; mert hogy élvezze ezt az enyhe őszi délutánt, Trude Antai a hatvanas éveket taposó tőkepenzes agglegény félhomályba borította a szobáját s a díványon elnyújtózva ábrándozott.

Megelégedetten konstátálta, hogy a függönyök szerencsés elrendezése s ügyesen megválasztott krémszine egyenesen megszépíti a tárgyakat és egyéneket a szobában.

Egyéneket tekintve, rajta kívül e pillanatban nem volt élőlény e kényelmes, otthonos helyiségben, ennek az arca azonban határozottan megfiatalodottnak tűnt fel a tükörben, mely vele szemben igazán kedves képet tartott elébe. Trude ur felkötönyökölt a dívány párnáján, hogy jobban láthassa magát.

Jól ismerte a saját ábrázatát és tudta, hogy a szeme a szenvedélyektől tönkre téve könyezik, hogy a koponyája csatátér, melyről a hajak dezertáltak, hogy petyhüdt arca szomoruan lóg le kétfelől az inggallérjára; — ő maga tréfálózott ezzel a barátjai előtt, mint olyan ember, aki tudja, hogy más előnyöknek van a birtokában. De ebben az órában arcvonásait rózsás visszfény szépítette

meg, kopasz agya körül dicsfény képződött és szemei szokatlan élénkséget áruáltak el. A vizsgálja kielégítette.

— Valóban, mondta, nem nézek rosszul ki; Cécile kedvére valónak fog találni.

Felkelt s egy pár lépést tett mint valami hódító. Sajátságosan vállalkozónak, terinészetfőltől könnyűnek találta magát és a szive áradozott.

— Mit fecsegett a minap az a doktor? kérdezte magában. Hogy kimélnem kell magamat? Soha sem éreztem magamat ilyen jól. Ez azért van, mert azt az életrendet követtem, melytől óvott: izletes és fűszeres táplálék, erős borok. Teringetét! Pompás gyomrom van tartóztassam magamat, hogy ment legyen apróbb bajoktól? Ezek a jó egészség fűszerei; ezek nélkül észre sem vennék az erőt, melylyel a természet bennünket felruházott.

Trude ur félbeszakította a monológját, hogy megnézeze az óráját.

— Négy óra! konstátálta. Cécile már nem késhe. Azt mondta: Holnap négy óra után becsöngetek az ajtóján. Beváltja a szavát. A nők nálam mindig beváltják a szavukat, mert tudok tetszeni és bőkezű vagyok. Egy kártyavetőnő olvasta ezt a tenyeremből és ez szigoruan igaz.

És kereste a tenyere vonalhálózatában a végzetes vonásokat, melyeket a jósnő kibetűzött és bele kavardott. De úgy rémlelt neki, hogy egy ködszerű alak vált ki onnan; követte a szemeivel a szobában, hol az tisztább kör-

vonalat öltött. Egy mosolygó nőt látott, ki a dívány vánkosaiba temette az arcát, szemei csillogtak, arany haja szétomlott keble pihegett. Trude egy mozdulatot tett, mire az alak eltűnt a térben.

— Hallucináció, valóságos káprázat? mondta Trude. De csak előhírnöke a kézzel foghatóbb valóságnak. Oh, Cécile!

Elérzékenyülve suttozta:

— Milyen szép az élet! Élni annyi mint virágot szagatni nem fűvészmódra, ki szárítva rakja gyűjteményeibe az emlékeit de mint illatkedvelő, ki élvezi kábító leheletüket. Minő új illattal fog Cécile nekem kedveskedni?

Tetszett neki a költői fordulat, melyet gondolatai vettek. Amint visszaemlékezett Cécillel töltött tegnapi légyottjára a városi körvasut kocsijában, nem csodálkozott könnyű sikerén; ez már szokás volt nála! Rövid társalgás után engedelmet kapott, hogy haza kísérhesse őt. Ott átadta neki a lakcímét s Cécile megígérte, hogy másnap, vasárnap meglátogatja őt a lakásán. Trude ur hangosan felkacagott.

— Don Juan! Ezer három, mondta a másik. Több mint negyven év óta, hogy kárpátok az Úr szőlőjében, én már túlhaladtam ezt a számot — Határozottan, Cécile késik!

A mint újra elővette az óráját, úgy rémlelt neki, hogy furcsa tik-tak hangzik a melében. Megtámolygott, a szeméhez emelte a kezét, hogy elűzze a káprázatot.

— Futólagos rosszullet, mondta, amint

gyása. Lakbér és változó mellékjövödelmek adómentessége. Egyenlő elbánás az állami tisztviselőkkel. A nagygyűlést megelőzőleg melyen előterjesztést tesznek az adóreformról, az érdekelt 19 testület közös előértekezletet fog tartani. f. hó 19-én míg a nagygyűlés valószínűleg 26-án fog megtartani.

Olvasóinkhoz!

Lapunk fennállásának 10-ik évfordulójába lépett. Nagy szó ez egy kisdéd, falusi lap életében. Fentartani egy lapot kellő, nem eléggé méltányolt anyagi támogatás nélkül, amely sehogysem egyeztethető össze a lapnak rutinnal, becsületes munkássággal végzett szerkesztésével: ez oly szó, amely a jövőben fokozottabb anyagi támogatást igényel.

Tíz év óta hűséges istápolója e lap községünk anyagi és szellemi fölvirágzásának. Ezért küzdött egy évtized óta, s ezért küzd a jövőben is. Amint megindulásakor a közérdek tisztaságáért emelte föl a zászlót, jövőre is ez a nemes cél lelkesíti küzdelmében.

Tíz év óta szeplőtelen jellemmel hordottuk a magasra emelt zászlót s e jellemmel fogjuk hordani továbbra is. Párt- és személyes érdek nélkül, a község lakosságának boldogsága az egyedüli, amiért benső és hazafias érzéssel sikra szállunk.

Az egyenlőség, testvériség és szeretet magasztos tanainak hirdetője volt eddig lapunk: az marad jövőben is. Ajánljuk ezért lapunkat, küzdelmünket, becsületes munkásságunkat a jók támogatásába és pártfogásába.

Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók. Azért szabtuk oly minimálisra lapunk árát, hogy az még a legszerényebb viszonyok között élő család asztalán is ott lehessen.

A „MINDSZENTI LAP“
szerkesztősége.

Ujdonságok.

— **Megyei élet.** Visszatetsző az a harc, amit a decemberi tisztújításból kifolyólag a megye négy országgyűlési képviselője indított az alispán személye ellen, amidőn a lefolyt választás eredménye ellen jónak látták bírói panaszszal élni. Mi azt hisszük, hogy a harc intézői nem jó szolgálatot tesznek a közügynek, amikor a mindnyájunk által kívánt békét ily föllépéssel megrontják. Hát hiszen lehetnek egyéni sérelmek mindig, azonban nem szabad volna elfeledni, hogy a közügy érdeke mindig fölötte áll az egyének érdekeinek és hogy az egyének érdekében kezdett harcok legtöbbször kudarcra végződnek.

— **Rendkívüli közgyűlést** tartott e hó 13-án Mindszent község képviselőtestülete, mely a borítal- és husfogyasztási adó körüli hivatalos teendőkkel Zámbo Lajos gyám-pénztári ellenőrt és Seres Ferenc rendőrkapitányt bizta meg, kik egyenkint 150—150 korona, míg Gál Vendel községi adópénztáros a pénztárnoki teendők végzéseért évi 200 korona tiszteletdíjat kapnak.

— **Március 15-ike nemzeti ünnep.** Kelemen Béla főispán hazafias átiratot intézett Csongrád vármegye alispánjához, valamint Szeged város polgármesteréhez, hogy március 15-én teljes hivatali szünetet rendeljenek el. A hatóságok a tárgyalások megtartását mellőzzék és az isteni tiszteleten a vármegye és a város összes tisztviselői jelenjenek meg.

— **Kevés a vigasság.** A kalendárium a tanúsága, hogy itt a farsang. A bálók hire még csak úgy a levegőben kering, a rőföskereskedők kirakatai még tanuskodnak némileg a kalendárium nyomtatott igazságának, a valóság azonban azt mutatja, hogy minden a régiben maradt. A minden téren fokozat nélkül emelkedő drágaság lohasztja a farsangi kedvet s Carnavál herceg sokkal kisebb széllel jár, mint hajdanában, amikor még ezreivel járták előtte a Pierók és Pierettek bohó táncokat megjelenésekor. A csörgő sipka a lomtárba került. A hercegi méltóság ma már még Carnaválnál sem imponál. Demokraták vagyunk tetőtől talpig. És ha kesergő szívvel járom a régi farsang hajdan virággal telehintett utjait, lépten nyomon találkozom azokkal a korán levegőre hozott, elhervadt virágokkal, amelyek a te koszorudát lettek volna hivatva

diszítani szép Carnavál herceg. A nagyobbít új sütetű mulatságai, a divatos fürdők remónjai, az ős kabaret-ei, az adventi családi thea-estély, a baccarat, ferbli és rampli és egy kevés mozi vonul el szemeim előtt, melynek következményeként jelenik meg a rideg igazság, az, hogy a szülők nem bírják a farsang költségeit, hogy a leányok és a fiatalemberek kifáradtak, tele vannak a sok kényszer multság senyvesztő feritjeivel s hiányzik a kedv, hiányzik az öröm, mely téged méltóan fogadni tudna mult idők, szép idők, jókedv, öröm, multság, nagy védnöke Carnavál herceg! Nincs aki kiáltsa Fenség, nincs aki lelkesedjék érte Fenség, mert tudd meg Carnavál herceg, hogy mi már demokraták vagyunk!

— **Tejszövetkezetünk** csendes működéséről itt-ott kiszivárog némely megszivlelni való mozzanat. Mint értesültünk, e hó 17-én megtartott igazgatósági ülésében azt határozta el, hogy a lucernaföld-bérleten, az egymás közti árverezés után befolyt többletet úgy fizeti a szövetkezet a tagoknak vissza, hogy a decemberi leszámolás szerinti összeg folyósításakor szétosztja a többletet akként, hogy a beszállított tejmenyiség minden literje után kifizet egy fillért. Mindenesetre elég figyelmes buzdítás, bármily jelentéktelennek látszik is a fillér magában véve. — Ez ülésén Karkas István és Zsótér Mihály tejszövetkezeti alkalmazottaknak 25—25 kor. drágasági pótlékot szavazott meg az igazgatósági, ami tekintve a mostani nehéz megélhetési viszonyokat, nagyon humánus cselekedet.

— **Jó tudni!** Az ember sokszor nincsen tisztában, hogy az általa küldött levélre milyen értékű bélyeget kell ragasztania. Valószínű; mert több esetre, vitákra hivatkozhatunk, hogy a helybe küldendő képeslapokra ragasztandó bélyeg értékéről nincsen határozott tudomása a közönségnek. Ezt a kétséget eloszlatandó mivel a postai határozatokban sem fordul elő, kérdést intéztünk a postaigazgatósághoz melyre az az értesítés jött: hogy a helybe küldendő levelezőlapokra is 5 filléres bélyeg ragasztandó.

— **Kétszáz ezer korona öntözési célokra.** A földmivelésügyi miniszter elhatározta, hogy kiváltképpen az alföldi szikes területek javítására hivatott öntözőcsatornák létesítésére erőteljes akciót indít. A miniszter szándéka az, hogy az öntözésre való berendezéseknél, valamint, már berendezett, de rosszul kezelt

ismét jobban érezte magát; az ilyeneket már megszoktam, nincs semmi jelentőségük. De talán helyén volna szűkebbre szorítanom a reggelimet?

Hogy erősítő levegőt szívhasson, félrehuzta a függőnyt és kinyitotta az ablakot. A nap felhők közé rejtőzött. Varjuk szálltak a kert nedves fáira, melyeknek száraz leveleit körben táncoltatta az őszi szél s egészséges levegőt fújt egyszersmind a Trude ur tüdőjébe.

— Mégis szebb volt az imént, jegyezte meg, mikor a napsugarak a függönyöm nyílásain kandikáltak be.

A tükörbe nézett s vörös arcot látott benne mint a leáldozó napé. Csodálkozott.

Természetes színem ez nekem. Az imént hálát adtam Phoebusnak, hogy ide kölcsönözte az ecseteit.

Kimertültség fogta el, becsukta az ablakot s újra leheveredett a diványra.

— A lány megvárakoztat gondolta magában. Nem tesz semmit? Megvárom a csöngetését és ha átlép a küszöbömön, nem teszek neki szemrehányást. Szelid hangon mentegőzni fog . . . és én megcsókolom. . . .

Különös gyöngesség. Olyan jól esik heverni a puha kereveten. A szőnyegetek furcsa mintázatok töltik el. Női kezek szőtték. Megőrizték keleti illatukat, az ambra és rózsaiillatot. Melegek és kéjeseek. Egész háremet juttat az ember eszébe egy ilyen keleti szőnyeg!

Trude ur álmodja, hogy elalszik. Elaludt,

mesés országokban jár, varázs szőnyegbe burkolózva, melyet az Ézeregyéjszaka bazarjában vett. Minő paradicsomba fog betévedni? Hurik közé, kik a vállára fognak hajolni és felüditik leheletökkel s könnyű legyezők balzsamozzák be ébredését!

Trude ur álmodja, hogy felébredt. Pompás vidéken van, tele nőkkel, kiket egykor ismért kik azur kedvességben bontakoznak ki előtte. Egy nő hiányzik azonban a számból, és ő tudja, hogy csengettyűhang fogja jelezni váratlan megjelenését . . .

. . . A hang felcsendül.

Trude ur nem álmodja többé, hogy ébren van. A szemei nyitvák, révedeznek duzzadt szembéjai alatt. Már nem lát tisztán. Keleten van a paradicsomban, Párisban? Nem tudja. Sokat utazott pár pillanat óta. De homályosan eszébe jut: „Cé . . . Cécile csöngetett . . .”

És hirtelen, miután hasztalan iparkodott felkelni, krémszín hullám, álom vonul el a szemei előtt és az októberi pompás nap tárja ki legyezőszerűen a sugarait. Trude visszahanyatlott a vánkosra. Megdöbbenő látomány! A legyező minden szára egy női alak és mindegyiknek a szájába egy csók hyeroglifja van erősítve. De a legyező utolsó szára üres. Egy alak lebeg ottan, megkettőződik és újra egyessé válik. És eltűnésével a legyező kiviláglik s eltűnésével homályba vész. Ah, hogy kiviláglik?

Mert hát a csengettyű megszólalt, erősen, ismételten, türelmetlenül és minden egyes

ütete szikraesővé változik a Trude zaklatott agyában.

Ujabb erőfeszítést tesz, hogy felkeljen. Azt hiszi, hogy felkél, hogy az ajtóhoz siet.

— Cécile, itt vagyok! — hebegi.

És nem siet oda valóban? Lázasan keresi az ajtót, melyet nem bir megtalálni. Istenem milyen hosszú az ut, milyen bonyolultak a záruk, készen lesz-e velők? A csengettyű szól, szól . . . Ki csönget ekkora tekintélylyel? Bizonyára ez nem Cécile, egy kis lány, aki nem merné ezt tenni. De hát akkor ki?

Trude hirtelen éjt lát leszállani maga körül, és nem tudja, hogyan került vissza a diványra, melyet talán nem is hagyott el.

Gyöngé visszhang cseng a fülébe.

Még egyszer csöngettek.

Trude hasztalan vergődik. Tökéletes a sötétség körülötte. Az éjszaka bontogatja ki nehéz legyezőjét, melynek minden szára fekete. És ime az egyik kivilágosodik; átalakul, ajtóvá lesz és ezen az ajtón valaki belépett.

— Itt vagy végre! — sohajt Trude.

És fagyos karjaiba zárja a látogatót, akit nem várt, lecsukja a szemeit, mosolyog és elalél örökre.

(V. 8.)

öntözések okszerű kezelésében és a szükséges trágyázási kísérleteknél egyes gazdákat állami támogatásban fog részesíteni. Gondoskodni kívánt a miniszter arról is, hogy a népies mintagazdaságokkal kapcsolatban kisebbeszerű öntözéseket rendezzenek be. A szikes — valamint tőzeges és egyéb talajú területeken mint a öntöző-telepeket létesítenek, amelyek kizárólag állami közegek kezelése mellett a különféle talajokra ma még megoldatlan kérdések: rétmegújítás, trágyázás stb. tanulmányozására szolgálnak. Az akció célja az is, hogy a bolgár kertészet mintájára való kerti termény művelésére a kisgazdák körében meghonosíttassék. A miniszter az öntözési akcióra 2000000 koronát vett föl az 1908. évi költségvetésbe.

— **Közgyűlés.** Az Iparosok és Kereskedők Köre évi rendes közgyűlését február hó 2-án tartja meg a kör saját helyiségében, melyre a tagok ezuton is meghívotnak.

— **Szeged az egyetemért.** Évszázados vágya már Szegednek, a magyarság e hatalmas metropolisának, hogy egyetemet kapjon. Már 1792-ben bölcsészeti tanfolyamot állítottak föl az ottani lyceum mellett, de később ezt is elvették tőle. Pedig nemcsak maga Csongrád-, hanem Bács-, Békés- és Torontálmegyék is pártolták a város ama feliratát, amely 1802-ben jogakadémiát kért Szegednek. Azóta számtalanszor irt föl a város a kormányhoz, de vágya máig sem teljesült, pedig ha a nemzetiségi szempontoktól eltekintünk, tagadhatatlanul Szegednek van a legtöbb joga a harmadik egyetemhez. Ez a legmagyarabb város az országban s a legnépesebb is Budapest után. Az egyetem nemcsak hozzájárulna a város kulturális színvonalának emeléséhez, de anyagi megerősödését is biztosítaná. Azonkívül a délvidéki német és román ifjak is szivesebben keresnek föl a szegedi egyetemet s ott hamarabb magyarrá válnának, mint Budapesten, ahol az érintkezés sokkal lazább az egyetemi ifiúság között, mint jóval kisebb népességű Szegeden volna. Méltányos lenne immár a harmadik egyetem régóta vajdó kérdését dűlőre vinni. Egy-egy fakultást Kassának és Pozsonynak is kellene az ottani jogakadémiák kiegészítésére, amelyek később teljes egyetemmé fejlődhetnének. Szeged városa legutóbb 1906 évi december 19-én tartott közgyűlésén is foglalkozott e kérdéssel, amelyen dr. Lázár György ismertette az egyetem elnyeréséért folytatott évszázados küzdelmet. Ezt az ismertetést s a számtalan memorandumot most a város fűzetben is kiadta. A napokban Lázár polgármester vezetésével nagy küldöttség ment fel Apponyi Albert gróf közoktatásügyi miniszterhez az egyetem kieszközlése ügyében.

— **Jubileumi zarándoklat Lourdesbe.** Nagy ünnepek színhelye lesz ez évben a délfranciai kies fekvésű Lourdes városa. T. i. éppen 50 év múlt el azóta, hogy a kis Bernadette előtt Szűz Mária megjelent. Ezen évforduló alkalmával a világ összes katolikus hivi nagy tömegben keresik fel Lourdest, hogy az ünnepeken részt vehessenek. Magyarországból március hó 16-án indul egy országos jellegű zarándoklat Olaszország érintésével Lourdesbe, melynek fővezetője Dr. Giesswein Sándor apátkanonok, a Szent István társulat alelnöke, orsz. képviselő lesz. E zarándoklatra vonatkozólag Fehér Ferenc plébános Ebed (Esztergom m.) szivesen szolgál felvilágosítással.

— **Műkedvelői előadás Szegváron.** A szegvári állami elemi népiskola tanítótestülete folyó évi január hó 26-án, a Polgári Kör összes helyiségeiben, a központi új iskola udvarának befásítása és diszítése céljaira mű-

kedvelői előadást rendez a következő műsorral: 1) Monológ. Előadja: Szombati Margitka urhölgy. 2) Valami hibája van. Vigjáték 1 felvonásban. Irta Gondinet. Fordította Gabányi. Személyek: De Lussan André, orvos Zubek Mihály ur. Cecile, neje — Mórocz Etelka urhölgy. Balancourt, magánzó — Mattyasovszky Márton ur. Nanette, szobaleány — Ányos Dóra urhölgy. 3) Tárogatóduett. Előadják: Korda Imre és Pokomándy Imre urak. 4) Monológ. Előadja Hevesy István ur. Belépődíj: I. hely személyenkint 1 kor., II. hely 70 fill., állóhely 40 fill. Kezdeté este pont fél 8 órakor. — A sikerültnek ígérkező előadás iránt nagy az érdeklődés nemcsak a szomszéd testvérköztségben, hanem nálunk is.

— **A prédikáció hatása.** Az itt megirt történetet egy szomszédos község tanítója küldte be hozzánk:

A korcsmárosnak targoncára volt szüksége. Csináltatott is egyet a testvéröccsével, aki esztergályos. A munka csakhamar készen is volt s egy szombat délután a mester büszkén mutatta bátyjának remekművét. A targoncát hazaszállították de a korcsmáros egyelőre nem fizetett . . .

Másnap vasárnap lévén, a jámbor hívek a templomban hallgatták a tisztelendő ur prédikációját. A prédikáció alapszövege az adósról szólott: „Ha testvérednek tartozol valamivel, fizess meg neki“.

A korcsmáros azt hitte, hogy öcsöce panaszkodott a tisztelendő urnak s alig várta, hogy vége legyen az istentiszteletnek.

Csakugyan alig értek ki a templomajtóból az utcára, a korcsmáros nekiment a szerencsétlen esztergályosnak és félholtra verte az ártatlan embert . . .

Aztán odament a tisztelendő urhoz, tisztességtudóan levette kalapját és így szólt:

— Megmondhatta vón a tisztelendő ur négy szemközt is.

— **Erdővágás.** A fejszék kopácsolása állandó a tiszai erdőkben. Folyik a szokásos téli erdővágás az egész vonalon, mindkét parton. Aki élelmes és dologkedvelő, most látja el magát egész évi tűzrevalóval. A falu kocsi egyebet sem hordanak, mint tűzfát, rőzsét, erdei kaparekót a kiüresedett udvarokba. Segédkezik a családfőnek aprajagya úgy a vágásnál, mint a betakarításnál. Mindenkinek van érdeme magához való képest a szükséglet előteremtésében. De azért fölhangzik a panasz is, hogy az egyik által fáradtsága árán termelt tűzrevalót, leginkább pedig az ölfát, kevésbé őrzött pillanatokban a ködös éjszakákon mások illetéktelen kezei megdézsmálják. Tehát akad még mindig, akinek könnyebb a készlet lopalmódon elcipelni, mint becsületes munka árán kiérdemelni.

— **Az új aranypénz.** Láttak már önök arany százkoronást? Aligha. Pedig van, sőt január óta állítólag már tárgya is a pénzforgalomnak. A magyart a koronázás negyvenedik évfordulójának emlékére verték, az osztrák pedig a császár uralkodásának hatvanesztendő jubileumára készült. Következésképpen az osztrák emlékpénzre az 1848. év szám került, a magyaron pedig az 1867. dátum hivalkodik. És ezen a furcsa véletlenségen eltűnődünk. Mégis csak sajtóságos, hogy az osztrák arany a legdaliásabb magyar idők emlékét őrzi, míg a magyar pénzen, mint egy kellemetlen mementó, a hatvanhetes politika születési éve disztelenkedik. De aztán megnyugodtunk a fátum tréfájában amely, ha jól meggondoljuk a dolgot nem is olyan humoros, mint ahogy első pillanatra látszik. Mert végre is emlékéremről van szó. És ha minékünk kellemetlen egy kicsit a hatvanhetes dátum, az is bizonyos, hogy osztrák szomszédjaink még kevésbé szivesen emlékeznek vissza ezernyolcszáznegyvennyolcra, amikor honvédszuronyok kommandójára csinálták a rükverckoncentrirungot, tehát magyar vezényszóra mozgott az osztrák

hadsereg. Ezekre emlékeztet bennünket és osztrák szomszédainkat az új, százkoronás emlékpénz.

— **Tévedés a pásztorórán.** Sebők Sándor csúcsi lakos napi munkájából hazatérve, kamrájában egy ismeretlen legényt talált. Mint fiatal házas, nem sokat gondolkodott, hanem a gavallért legott torkon ragadta s mint akit tilosban éni képzelt, jól eldöngögette, sőt ha az ijedtében meg nem ugrik, tán meg is bicskázta. Mivelhogy ez a művelet a legény ügyessége folytán nem sikerült, feleségét vette keze ügyébe s amugy istenigazában helyben hagyta, sőt mielőtt a megrémült asszony szóhoz juthatott volna — bizonyára a legény helyett — amugy kistelekiesen összeszurkálta. Másnap derült csak ki, hogy a gavallér igazában nem a gazda tilosában járt, hanem a menyecske tudtával egy leányzónak adott a kamrában találkat, hanem persze vesztére, mert a gazda hamarabb megérkezett, mint a megkészt kedves.

— **Időjárásunk** lágyra változott. A hét elején volt néhány napi fagyra tegnap, szombaton eső köszöntött be. Pedig sokkal jobb volna a meztelen földre egy kis hótakaró.

— **A kapukulcs.** Városi emberek zsebében valami a vasból, acélból készült kapukulcs, mely feledékeny tulajdonosának rossz perceket szerez, ha alkalomadtán a zseb helyett a szegen marad. Ilyenkor addig döngeti a kaput károskodó polgártársunk, míg alapos náthával hosszabb-rövidebb várakozás után révbé jut. Mundeideig ez volt az egyedüli kellemetlenség, amit a jóra való kapukulcs hijjával zsebre kellett vágnunk s hogy ezuttal a komoly próza helyébe a pikáns poézis lépett, természetes, ha a dolgról nem hallgathatunk. Történt ugyanis, itt-e, vagy ott, hogy a kulcs nemcsak a zsebből, hanem minden becsületes szokás ellenére a szegről is elveszett, ami nem éppen nagy dolog, ám a hely, ahol végtére is megtaláltatott zseb vala ugyan, de — nem a házigazda, a szép asszony jogos tulajdonosának zsebe, hanem egy idegen lovagé, ki szerelmi lázban az ácsorgásban könnyen meghülhetett. Látnivaló tehát, hogy a kapukulcs is bejuthat a tragikomédiába, okozván a válópert s félő szép menyecskének temérdek könnyeket.

— **Eltűnt asszony.** Szél Lászlóné csongrádi asszony még a múlt év december 6-án eltávozott a lakásáról és azóta nyoma veszett. Mi történhetett a jómódu és józan életű asszonynyal, — erről a szomszéd városban sokat beszélnek. Többeknek nyilatkozott ugyanis, hogy örökös háboruságban él a fiával és menyével s így ha vele valami szerencsétlenség történe, ne higgyék, hogy öngyilkos lett. A családi háboruság azon folyt, hogy az általa haszonélvezett fél házat, földet és szőlőt nem akarta a fiának átadni. Ugy hírlik, hogy eltűnése dolgában a fiát és menyét kihallgatták. A rejtélyes eltűnés felderítése mindenesetre a hatóság feladata.

— **Tisztelt olvasóink!** Bizonyára szivesen fognak megismerkedni a „Scott-féle Emulsió“-val, mely általános ismert háziszser, vagyis csukamájolaj, csakhogy az utóbbi teljesen jó ízű és könnyen emészthető formában nyújtja. Gyermekek különös előszeretettel veszik be a „Scott-féle Emulsió“-t, mert jól ízlik. Kapható a gyógyszerárakban.

— **Öngyilkosság Szentesen.** Szentestről írják, hogy Gábor Lajos, volt vendéglős kedden este egy forgópisztolylyal halántékon lötte magát. A golyó megakadt a koponya csontban és nem idézett elő rögtöni halált. A tett elkövetése után eszméletlen állapotban beszállították a megyei kórházba, ahol éjjel 11 óra tájban meghalt. Gábor Lajos valamikor jobb napokat látott, az utóbbi időben

azonban teljesen tönkre ment. Hogy éhen ne haljon, Halász János, a Petőfi-szálloda bérleje ingyen ebéddel látta el. De az öregnek nem jól esett sz. alamizsna. Kedden délelben megköszönte Halász Jánosnének szíveskedését s azt mondta, hogy tovább nem reflektál az ingyen ebédre, miután Szabadkán lakó testvérjéhez költözik. Hasonlóképp nyilatkozott többi ismerősei előtt is. Kedden délután felvette üneplő fekete ruháját, aztán előbb bort, majd félliter rumot ivott. Mikor az ital hatását érezte, akkor követte el az öngyilkosságot.

Várandós állapotban

levő anyáknak nincs jobb barátjuk, mint a SCOTT-féle Emulsió. Testi gyöngeség és bágyadság ha kinozza őket, úgy a SCOTT-féle Emulsió épp oly csodálatos, mint kielégítő hatással jár. Új erőt és új étetkedvet kölcsönöz a SCOTT, mintha varázsital lenne.

De még több örömet okoz a szülőknek, ha a csecsemő megszületik, mert egészséges színében és erős formáiban a szülők különösen gyönyörködnek. Ez onnan van, mert az anya által bevett

SCOTT-féle EMULSIÓ

a gyermeket is táplálta s erősítette, szóval mindkettőre a legkellemebb hatást gyakorolta.

Egy eredeti üveg ára 2 K 50 f.

Kapható a gyógyszerárakban.

Az Emulsió vásárlásánál a SCOTT-féle módszer védjegyét — a halászt — kérjük figyelembe venni.

CSARNOK.

A BOLDOG EMBER.

Irta: Rosny I. H.

Bourgogne apó szivta a pipáját a tanya-ház eresze alatt, az óriás nap előtt, mely kerek volt, mint a briei sajt és vörös mint a réz üst. A Bourgogne apó pipája fekete, tisztos kora volt, tekintve hogy már tíz év óta szivta művészettel és türelemmel.

Öt apró gyermeke ott hancurozott előtte a földön a lármájok elfojtotta a fecskék, a verebek csicsérgését, sőt a három kakas kukorékolását is.

Bourgogne apó letette a pipáját és nevetni kezdett.

— Nevetek, a tücskét! Nevetek, mert a pipa jól esik . . . mert vacsorára olyan kolbászt ettem, hogy az angol király is megnyalta volna utána a száját . . . és mert a pulyák erősek, izmosak, mint a kis bikák s mint a pajkos üszők.

— Ez azt akarja mondani, hogy maga boldog Bourgogne apó?

— Bizony, ténsur isten ucsce, boldog vagyok. Mert igazán csuf madárnak kellene lennem, ha nem az volnék. A legszebb tanyai birtok az enyém, aztán a legkövérebb rétek, meg a buza- és zabföldek, el azokig a halmokig, hozzá legalább ezer almafa, melyek a legjobb almabort adják, melyet a gróf is megihat . . . Nos hát?

Nagyot szippantott a pipájából, hatalmas füstgobolygot bocsátott a nap felé, aztán megjegyezte:

— És lássa mindezt annak köszönhetem, hogy rosszul házasodtam . . . igen ténsur, krisztustalan rosszul; sokat is kórholtak érte.

Huszonnégy esztendő voltam, mikor visszakerültem a katonaságtól. Szép szál legény, vas egészséggel, piros arccal. Egész vagyonom egy pár köblös sovány földből állott, melyen több volt a kavics, mint a termő föld: hozzá egy vén tehén, mely már nem is tejelt, öt vagy hat tyúk egy kis kassal meg egy pár házinyul.

Ennek dacára is vidáman nézhettem a

jövőbe, mert veszettül tetszettem a falsi lányoknak s az anyjok, apjok sem néztek rám rosz szemmel, mert, munkás igyekvő ember voltam, vidám természetű s alaposan kiismertem magamat lovokban, szarvasmarhákban. Bizonyosság rá, hogy Copuereau meg Clouvet gazdák is, kiknek pedig még a bankban is volt pénzők, szívesen hozzám adták volna a lányukat, szép lányokat, ténsur, kikkel nagy hozomány ütötte volna a markomat.

Elgondolhatja, hogy nem is kívántam magamnak ennél többet. Csak egy kissé haboztam, mert egyik lány szebb volt a másiknál: Végre mégis Copuereau Jeanettet választottam, a kedvességéért, jó modoráért. Csak az alkalomra vártam, hogy nyilatkozzam talán pünkösdkor, mikor beállott a Boviolles Mari hiszóriája.

Ez a szomszédom volt s egy kissé még szegényebb, mint én. Vézna kis lány volt, olyan sovány, akár az én tehenem, sárgás arccal, beesett szemekkel. Apja, anyja elhalt, egyedül maradt a világon s maga gazdálkodott pár hold földjén. El lehet gondolni, hogy milyen rosszul, alig birt annyit kivenni a földből, amiből becsületesen jóllakhatott volna.

Megesett a szívem rajta s néha segítettem neki a mezei munkában. Egyszer aztán a betegsége verte le a lábáról; hideglelés, meg valami a mellében. Naponkint ellátogattam hozzá, ápolgattam, jó szavakat szoltam hozzá, könnyű tápláló ételeket hordtam neki.

És a szegény beteg nagy hálával kezdett elteni irántam s olyan dolgokat mondott nekem, melyek egészen megszégyenítettek, annyi magasztalás volt bennök . . . Lassankint lábbadozni kezdett. E közben én műveltem a földjét s átlátogattam hozzá este, reggel.

Mindez fáradságos volt egy kissé, de azért nem ártott meg az egészségemnek. Természetesen Jeanettehez is eljáromagtam és pünkösdkor már nem volt messze. Magam sem tudom, hogy történt, egy vasárnap elbeszéltem nősülési terveimet a szegény betegnek. Talán hogy tanácsot kérjek tőle. Nyugodtan végig hallgatott, s elvesztette az eszméletét.

Elesztetni kezdtem, nagysokára tért magához, előbb félrebeszél s ebben tudtam meg, hogy szerelmes belém. Megszántam szegényt. Ki sem mondhatom, menyi gyötrelmet álltam ki a következő napokban. Rágondoltam a szép Jeanette mellett is, ő volt az eszemben még éjjel is. Azt mondhatták volna, hogy megbabonázott. Néha magam is azt hittem s harag töltött el a beteg iránt. De a mint vézna alakját láttam, úgy éreztem, mintha én volnék az oka a szerencsétlenségének. Végre egy szép reggel átmentem és így szoltam hozzá:

— Halld csak, Mari, tudom, hogy te szeretsz engemet s azt akarnád, hogy én legyek a férjed . . . Elgondoltam tehát, hogy csakugyan legjobb lesz, ha megesküszünk. Elmegyünk a paphoz s aztán megy minden.

— Oh, ténsur, ha látta és hallotta volna! Táncolt, nevetett, sirt, megölelt csókolta még a kezemet is s olyan boldog volt, hogy majd bele örült.

Az esküvőnk megtörtént és sokan voltak a faluban, akik rám sem néztek többé. Hisz-e azonban, hogy én éppen nem voltam boldogtalan, sőt lassankint tetszeni kezdett a feleségem. De mindez semmi, az a furcsa hogy egyszer egy Boviolles elszármazott valahogy Algirba; évtizedekig nem hallottak róla semmit. Egyszer azután jött a hír, hogy meghalt s miután a nőmön kívül semmi más rokona nem volt, mi örököltük a vagyont, közel kétszáz ezer frankot.

Akkor vettük meg mindeme földeket, melyeket itt lát a ténsur, le egész a folyóig. Emellett pénzem is van a bankban; szóval gazdag vagyok, imádom a feleségemet, eszünk, iszunk, nem vonunk meg magunktól semmit, a gyermekeink nőnek, mint a jegenyék, erősek, egészségesek, mint a makk. S mindez azért, mert veszetten rosszul házasodtam.

(V. S.)

Szerkesztői üzenet.

B. B. urnak, Helyben. Közvetett óhajára szívesen tudatjuk, hogy: tréfa volt. Amint-hogy azt mindenki nagyon jól tudja.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

Horváth A. könyv- és műnyomdája, 1908.

NYILTTÉR.

(E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a szerkesztő).

NYILATKOZAT.

Alulirott Keresztes Mihály másoktól halott szavak által felindulva támadtam meg Baksay Illés urat Szilveszter napján. Belátom, hogy nem helyesen cselekedtem. Ezért bocsánatot kérek Baksay Illés urtól. Remélem, hogy megbocsát.

Mindszent, 1908. jan. 11.

Keresztes Mihály s. k.

Uj mosó és vasaló üzlet.

Mindszent község közönségének szíves tudomására adom, hogy helyben, Bene-utca 447. számú házban mosó és vasaló-üzletet nyitottam s elvállalok mindenféle ruhák mosását és vasalását a legkifogástalanabb kivitelben. Kívánatra házhoz is elmegyek. Kitűnő munkáért kezeskedem és kérem az uri közönség szíves támogatását. **MEZEI TERÉZ.**

Eladó föld.

A fűzesben fél lánc föld buzavetéssel együtt örök áron eladó. Cim megtudható lapunk kiadóhivatalában.

Kárpitos munkák

készítésével állandóan foglalkozom s minden e szakba vágó munkát a legkifogástalanabbul végzek. Ha tehát valakinek kárpitos-munkára van szüksége, azt itthon is elvégeztetheti s bizonyára kevesebb munkadíjat, illetve olcsóbb árt fizet, mintha a szomszédos városok mestereihez fordul, nem is számítva a tetemes szállítási- és uti költségeket. Elvállalok és szakszerűen készítek mindenféle szőr-, sodrony és áfrik matracokat, divánt, fotelt és zsölyéket stb. a legolcsóbb áron. Kérem a nagyérdemű közönség szíves támogatását.

FALÁBU JÓZSEF, szijgyártó és kárpitos.

Kiadó lakások.

Korom Falábu Józsefnének a főtéren levő házában egy 2 szobából álló utcai és egy 1 szobából álló udvari lakás a hozzátartozó mellékhelyiségekkel együtt kiadó. Ugyanott két szoba butor elköltözés miatt azonnal eladó. —1

Cimbalom

kitűnő hangú, jutányos áron eladó.

Tudakozódhatni:

lapunk kiadóhivatalában.